

[Waldorff]

acceptere den dom. Dette så meget mere, som det jo er krystalklart, at hverken socialdemokratiet, regeringen, venstre eller de konservative mener, at den dom, der er afsagt, er en dom ud fra det, man faktisk har tilsluttet sig; det blev jo sagt helt klart af justitsministeren.

Forarbejdet til konventionen viser, at man udtrykkeligt ikke har ønsket at tage stilling til den negative organisationsfrihed. Hvad er så regeringens argument for alligevel, på trods af at man har påpeget det, at rette sig efter Domstolen? Når man klart underkender den dom, som er blevet afsagt, hvad er så argumentet for at ville rette sig efter den?

Min taletid er gået, og derfor kan jeg ikke gå længere ind i diskussionen om, hvad menneskerettigheder er og ikke er. Men jeg kan lige give et eksempel på, hvordan de borgerlige hele tiden forholder sig taktisk til disse rettigheder, og det er såmænd den pæne radikale ordfører, som altid har sådan et fint forhold til sådanne ting, som sagde: »Der bør være en sikring af en genansættelsesmulighed«. Men den radikale ordfører sagde samtidig, at man ikke kunne parallelisere dette her til den situation, at en tillidsmand bliver afskediget; det er noget helt andet.

Sådan viser en klasseholdning sig.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg beklager meget, at arbejdsministeren ikke kunne høre mig i første omgang; det kan være, jeg skulle lade skægget klippe for at se, om det kunne hjælpe.

Det, jeg udtalte ønske om, hr. arbejdsminister, er, at vi er retfærdige, når vi laver et sådant lovforslag. Nu står der i § 2, stk. 1:

»En arbejdsgiver må ikke afskedige en lønmodtager, fordi denne ikke er medlem af en forening eller af en bestemt forening.«

Og så er det vi siger: ja men så må det samme vel også gælde virksomheden eller arbejdsgiveren. Han skal heller ikke kunne afskediges, fordi arbejderen nu mener, han skal have en bestemt aftale med en bestemt forening. Altså han skal have den samme beskyttelse, den samme sikkerhed i sit arbejde som arbejderen.

Derfor mener vi, det er ganske rimeligt at stille ændringsforslag, som er næsten enslydende med det, som står i lovforslagets § 2, stk. 1, hvor vi bare omtaler arbejdsgiveren

som den, der skal have ret til frit at kunne vælge, om han vil indgå en aftale med en bestemt forening eller ej, ligesom lønmodtagerne skal være friholdt for at gå ind i en bestemt forening eller have nogen som helst tilknytning til en bestemt forening. Der må da være lige ret for arbejder og arbejdsgiver, og det er det, vi ønsker at præcisere med ændringsforslaget.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det er hr. Waldorffs gentagne tale om klassebegrebet i denne forbindelse, der foranlediger mig til at gøre opmærksom på, at det er en total misforståelse at tro, at fjernelse af adgangen til at indgå eksklusivaftaler primært vil skabe vanskeligheder for fagbevægelsen. Jeg føler mig aldeles overbevist om – og f.eks. Dansk Arbejdsgiverforenings holdning til disse ting er et ret tydeligt bevis på, at jeg har ret – at hvis fjernelsen af retten til at indgå eksklusivaftaler medfører, at der dannes sig andre fagforbund af nogen nævneværdig betydning – hvad jeg tvivler på vil ske – vil dette skabe besværligheder og problemer ikke mindst for arbejdsgiversiden. Man må være lige betænkelig ved begge dele, for hensigten med at få dette forbud frem er ikke at skabe besværligheder for nogen af parterne, og derfor står vi over for denne svære afvejning: er det princip, vi kæmper for, vigtigt nok til, at man må pålægge disse hver for sig betydningsfulde og berettigede parter sådanne besværligheder?

Jeg er helt overbevist om, at det vil komme til at forholde sig sådan, og jeg kunne, hvis taletiden tillod det, vise et forhandlingsforløb, hvor det lige så godt kan være de forskellige fagforbund repræsenteret på en arbejdsplads, der kan tvinge arbejdsgiveren til at strække sig meget længere, end han er tvunget til, hvis der kun er én part at forhandle med. Jeg ved, at man tænker således både i Rosenørns Allé og i Vester Voldgade, og det er sandelig efter meget grundig saglig overvejelse, at vi har følt os forpligtede til at prioritere frihedsprincipperne højere. Det har intet med klassefordomme eller noget i den retning at gøre, overhovedet intet.

Arbejdsministeren (Svend Auken):